

MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR

Del grande Po

– Már megint dunakavicsot hozol?! Elegem van belőle! – mondja a feleségem, aki még nem érte meg a romániai kommunizmus napjait, amikor a határmentén lakó nagyszüleimnél ennek a legvidámabb barakkból hozott édességnek örültünk gyerekként a legjobban.

Nekem meg a Dunából van időnként elegem. Hónapok óta hiába próbálok alkalmazkodni, egyre inkább belesüppedek a hétköznapiakba anélkül, hogy harcsával találkoznék. Öreg folyó, amit lelaktak az emberek. Sterilnek érzem. Halottnak tűnő víz – nagyvadak nélkül. Lehangelő, hogy partján nincs szűzterület, mindenütt eldobott konzervdobozok és kólásflakonok. És lassan több a csónak, mint a hullám. Mindenütt kiabálás, motorzaj, por és füst. Ebben az országban majd' tízmillió ember fásztja a vén folyót, amely mintha egyre inkább azt sugallná, tévedés volt ideköltözni. A természetet kerestem, és a civilizáció szemetét találtam. A hétvégék a legszörnyűbbek, amikor jönnek a fővárosiak bulizni a folyamra. Magántűzijátékok, pezsgőzés éjjeli kiabálással, tömegnyomor a parton – egyszerűen nem fér az emberektől. Nincs egy négyzetméternyi hely, ahol magadra maradhatnál, és ha el akarod hagyni a folyamot, araszolnod kell a 11-es úton a bevásárolni igyekvő szukis nyugdíjasokkal.

Mielőtt melléjük vénülnék agyilag, felhívom gyorsan Szendrei Levente egykori országos futóbajnok barátom, akiről tudom, hogy több mint húsz éve jár horgászni a Pó folyóra. – Lépünk le! – kérlelem. Túrát tervezünk. Úti célt határozunk meg, kiszámoljuk a költségeket. Annyira nehezen vesszük rá magunkat az útra, hogy az elutazás napján felhív Levente, és közli, ő inkább nem jön, nem tudott összepakolni, nincs rákészülve, a maga részéről lefújja. Azonnal a garázsánál termek, ahol a horgászcuccait tartja. Nagy nehezen ráveszem, hogy pakoljon. Aznap este Harkányban alszunk, másnap reggel átlépjük a horvát–magyar határt.

Nem tudom, melyik településen járhatunk, amikor megállunk kávézni abban a hiszemben, hogy euró-

val fizethetünk. Amikor a pincér bejelenti, hogy csak horvát kunát fogad el, ketten kétfelé futunk pénzt váltani. Egy órát csúszunk emiatt. Rendezzük a számlát, padlógázzal vezetek tovább, amíg el nem érjük Velence szélét, ahonnan Adria város felé vesszük az irányt.

Az autópályáról letérve, elképesztő forgalmas úton találjuk magunkat, így nem sokkal éjfél előtt érkezünk meg kedves kis városomba, Ariano nel Polesinóba. Ékszerdoboz a Pó-deltában. Központjában ma éjjel mindenki bulizik. Városnapok lehetnek, az apró főtér első világháborús emlékműve körül fiatalok facebookoznak, hátrébb, a kocsmák teraszain aggasztóan merednek sörük elé. Szól az olasz zene, amely fáradságunk ellenére is mosolyt csal arcunkra.

A város szélén foglaljuk el szállásunk Paolónál, aki magyar nőt vett feleségül. Rendkívül kedves ember, a környék egyik legjobb autószerelője.

Szerszámok hangjára ébredek, éppen egy régi Ferrarit újít fel a mester. Ő angolul nem tud, én olaszul nem beszélek, így kézzel-lábbal integetünk. Arca kedvességet sugároz. Jó házigazdaként elhívják feleségével, Virággal együtt Don Gabriellót, a helyi plébánost, aki szintén csak olaszul beszél. A déli Űrangyala kíséretében megáldja horgászatunkat, utána egy kávé mellett Virág tolmácsol. Az atya évekig teljesített szolgálatot brazil misszióban. Irodalomról esik szó, sorolom neki a híres kortárs magyar írókat, de ő csak Márairól hallott és Mircea Cărtărescu román íróról. Lehörpinti utolsó korty kávéját, majd kedvesen elköszön, mi pedig készülni kezdünk az éjszakai horgászatra.

– Figyelj, ha nem térsz meg igazán szívedből az Úrhoz, nem fogsz nagyharcsát! – jegyzi meg halkan zsinórkötés közben Szendrei Levente. Felkapom a fejem. Ezt az oldalát eddig nem ismertem. Itt baj lesz, egész túra alatt gyözködni fog, hogy álljak be valami szektába. Vajon hova tartozhat? Puhatólózás helyett csendben fenem a wobbleren a horgokat, de ő kérdés nélkül folytatja: – Országos testépítő bajnok is voltam, nem csak futóbajnok. Rengeteget edzettem. Sikerült megváltoztatnom a testem, ahogy én akartam. Évek kemény munkájával. Aztán jött az öregezés, elkezdtem összemenni. Ekkor találkoztam Jézussal. Elsőre csak nevettem, amikor a testvérek felszólítottak a megtérésre. Aztán egyszer csak önkívületi állapotba kerültem. Úgy éreztem, kitért karokkal lebegek ég és föld között. Ekkor megváltozott az életem. Nem sokkal a történetek után alámerítkeztem.

Részlet a szerző készülő regényéből.

Azóta megtért keresztény vagyok. Ezt tanácsolom neked is: térj meg, másképp a legapróbb tevékenységben sem számíthatsz sikerre.

Szótlanul szerelem össze a horgászbót. Ő kérdés nélkül folytatja:

– Volna még valami. El kell mondanom neked... Remélem, megértesz... Három évig éltem nő nélkül. Nemrég megismerkedtem Irinával a gyülekezetben. Nem látom a megoldást, mert Irina éppen házas, de a férje elhanyagolja, és halogatja a válást. Két gyerekük van, akik utálnak engem.

Erre már kérdeznem kell:

– Csodálkozol, hogy utálnak? Szerinted Istennek tetsző dolog elcsábítani egy családanyát, aki házasságban él?

– Isten útjai kifürkészhetetlenek – érkezik a válasz. – Irinát nem szereti a férje. És Isten nem akarhatja, hogy bárki is szeretet nélkül éljen. Többször akartam lemondani erről a kapcsolatról, de nem sikerült. Megtérésem óta nem voltam senkivel. Nem paráználkodom. Nem feküdtem le Irinával sem. Még. De fontolgatja, hogy hozzám költözik. Két napja azonban még messengeren sem jelentkezik. Szerinted mondjak le róla?

– Te tudod – felelem. – Én nem tértem meg, de nem kezdenék ki egy házas nővel, pláne, hogy ott vannak a huszonéves egyetemista lányok. Irina férje semmiről nem tud, és ti közös életet terveztek, akár egy brazil szappanoperában, miközben Istenre kened a döntésed, mert nem vállalod a súlyát.

Szendrei Levente összehúzza szemöldökét.

– Nem élnek nemi életet, ez Istennek nem tetszhet! A házasságuknak gyakorlatilag vége, mert megtört köztük a házastársi szeretet – győzködi önmagát.

– Rendben – felelem. – Akkor miért nem várod meg, amíg törvényesen elválnak?

– Mert a szeretet nem ismer határokat.

– De ez nem szeretet, hanem önszeretet.

– Figyelj, ha még egyszer beszólsz, nem segítek a csónakban, kiszállok a horgásztúrából! – kiált fel Levente ingerülten. Engedek. Csendben pakoljuk el a zsinórokat, wobblereket, beöltözünk a harcsahorgászatra, levesszük a töltőről a villanymotor akkumulátorát. Ez segít a csónaknak, hogy csendben haladjon. Betesszük az autóba a botokkal együtt. Indulás előtt még kávéfőzünk, hogy jobban bírjuk az éjszakázást. Levente talán Irinára gondol, én pedig azon morfondírozom: vajon jön-e ma éjjel a harcsa?

Török Richárd: Befejezetlen Madonna (faragta: Benke Zoltán)